

Jacqueline Arraf

Voor de Mooiste Gezichten van Zutphen spreek ik deze week met een vrouw die voor de liefde naar Zutphen verhuisde. Ze is geboren in een klein katholiek Palestijns dorpje, vlak tegen de Libanese grens aan. Een dorpje waar de vrouwen de leiders zijn, zo vertelt ze. Tegelijk worden de mannen op handen gedragen, zij doen alles om voor iedereen te zorgen en alles bij elkaar te houden. Ze omschrijft het zelf als gelijkwaardigheid op een andere manier. Ze groeide op in een tijd waarin ze acht oorlogen meemaakte en negentien keer in de gevangenis belandde, doordat ze vreedzaam demonstreerde, waarbij ze de eerste keer slechts vijf jaar oud was. ‘Mijn dorp is gebouwd op zeven heuvels, dus ik ben een bergmeisje. Dat betekent een wild meisje, buiten spelen, modder, klauteren en van kleins af aan leren wat je van het onkruid kan eten en wat niet’, vertelt ze gepassioneerd. Die liefde voor eten zou later ook beroepsmatig een belangrijke rol gaan spelen maar zelf wist ze dat toen nog niet.

Eten is in de cultuur waarin ze opgroeide heel belangrijk. We maken eten bij een overlijden, als iemand een baby krijgt en er bestaat geen groter geluk dan iemand die heel

erg geniet van wat jij voor diegene hebt gemaakt. Haar moeder was de oprichtster van de Arabische scouting in hun land. Ze werd zelf als zeventienjarige ook een leider bij de scouting. Tijdens haar toenmalige werk kreeg ze Pfeiffer en werd zo ernstig ziek dat ze tot twee keer toe gereanimeerd moest worden. Ze was er zo slecht aan toe dat ze niet kon ademen en niet kon praten. Het liefst wilde ze dood. Maar na vier maanden in het ziekenhuis te hebben gelegen herstelde ze gelukkig en had inmiddels gezien hoe mooi de medische wereld was, iets wat later haar beroepskeuze zou bepalen. Het dorp waarin ze opgroeide kende het hoogste percentage opgeleide mensen onder Joden en Arabieren. Zelf kon ze ook goed leren, al ontdekte ze dat ze sterk dyslectisch was. In die tijd dacht ze dat ze daardoor dom was. Desondanks studeerde ze uiteindelijk af als arts aan de universitaire van Tel Aviv.

Tegelijk werkte ze voor de het Europese Consulaat als vredesambassadeur en was een van de oprichtsters van het democratisch leiderschapsprogramma. Ze werkte samen met mensen uit Israël, Palestina en Kosovo met ieder jaar opnieuw een ander team van 32 jongeren. Op een goede dag leerde ze tijdens het duiken in de Rode Zee van Sinäi, Carlo, een Nederlandse Jezus kennen. Groot was hij, lange blonde haren, blauwe ogen en had een sixpack. Op een oude motor kwam hij langs en ze werd stapelverliefd. Hij was op wereldreis, bleef maar kort en de keus moest snel gemaakt worden. Ze besloot om samen met hem terug naar Palestina te gaan. Op dat moment was ze 32 jaar oud. De liefde was zo sterk dat ze uiteindelijk met hem mee ging naar Nederland. Ze kwamen in Zutphen te wonen aan de Gasthuiskamp.

Ze kregen twee jongens en ze richtte zich eerst volledig op hen. Fulltime moeder zijn beschouwde ze als de mooiste job van haar leven. Omdat ze ook veel in restaurants had gewerkt en altijd al een passie voor eten had, is ze gaan koken voor anderen. Eerst voor het toenmalige Ludgerushuis; inmiddels heeft ze een eigen catering, waarmee ze tal van Palestijnse gerechten kookt, taarten maakt en workshops geeft

De goedlachse vrouw die vele anderen en ook mij tijdens dit gesprek betoverde met een zalig gerecht is niemand minder dan Jacqueline Arraf.